

בכורות א:א – א:ד

פרק א – משנה א

הלוקח עבר חמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשתתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שנאמר (במדבר ג), בישראל, אבל לא באחרים. כהנים ולוים פטורין מקל וחמר, אם פטרו של ישראל במדבר, דין הוא שיפטרו של עצמו:

פרק א – משנה ב

פרה שילדה כמין חמור, וחמור שילדה כמין סוס, פטור מן הבכורה, שנאמר פטר חמור פטר חמור, שני פעמים, עד שיהא היולד חמור והנולד חמור. ומה הם באכילה. בהמה טהורה שילדה כמין בהמה טמאה, מתר באכילה. וטמאה שילדה כמין בהמה טהורה, אסור באכילה, שהיוצא מהטמא, טמא. והיוצא מן הטהור, טהור. דג טמא שבלע דג טהור, מתר באכילה. וטהור שבלע דג טמא, אסור באכילה, לפי שאינו גדוליו:

פרק א – משנה ג

חמור שלא בכרה, וילדה שני זכרים, נותן טלה אחד לכהן. זכר ונקבה, מפריש טלה אחד לעצמו. שתי חמורים שלא בפרו, וילדו שני זכרים, נותן שני טללים לכהן. זכר ונקבה, או שני זכרים ונקבה, נותן טלה אחד לכהן. שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות, אין פאן לכהן כלום:

פרק א – משנה ד

אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים, נותן טלה אחד לכהן. זכר ונקבה, מפריש טלה אחד לעצמו, שנאמר (שמות לד), ופטר חמור תפדה בשה, מן הכבשים ומן העזים, זכר ונקבה, גדול וקטן, תמים ובעל מום. ופודה בו פעמים הרבה. נכנס לדיר להתעשר. ואם מת, נהנים בו:

בכורות אה – ב:א

פרק א – משנה ה

אין פוֹדִים לא בַּעֲגָל, ולא בַּחֵיה, ולא בַּשְּׁחוּטָה, ולא בַּטְרֶפֶה, ולא בכלָּאִים, ולא בְּכוֹי. רַבִּי אֱלֵעָזָר מַתִּיר בְּכֹלָאִים מִפְּנֵי שֶׁהוּא שֶׁה, וְאוֹסֵר בְּכוֹי מִפְּנֵי שֶׁהוּא סֶפֶק. נִתְּנוּ לַכֹּהֵן, אִין הִכְהֵן רִשְׁאֵי לְקִימוֹ עַד שִׁפְרִישׁ שֶׁה תַּחֲתֵיו:

פרק א – משנה ו

הַמִּפְרִישׁ פְּדִיוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר וּמַת, רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר, חִיבִין בְּאַחֲרִיּוֹתוֹ, כְּחֹמֶשׁ סְלָעִים שֶׁל בֵּן. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִין חִיבִין בְּאַחֲרִיּוֹתוֹ, כְּפְדִיוֹן מַעֲשֵׂר שְׁנִי הַעִיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי צְדוֹק עַל פְּדִיוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר שְׁמַת, שְׁאִין כָּאן לַכֹּהֵן כָּלוּם. מַת פֶּטֶר חֲמוֹר, רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר, יִקְבֵּר, וּמַתֵּר בְּהִנְאֻתוֹ שֶׁל טָלָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִינוּ צָרִיד לְהַקְבֵּר, וְהַטָּלָה לַכֹּהֵן:

פרק א – משנה ז

לא רָצָה לְפָדוֹתוֹ, עוֹרְפוֹ בְּקוֹפִיעַ מְאֲחָרָיו וְקוֹבְרוֹ. מִצּוֹת פְּדִיָּה קוֹדֶמֶת לְמִצּוֹת עֲרִיפָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת יג), וְאִם לֹא תִפְדֶּה וְעֲרַפְתּוּ. מִצּוֹת יַעֲדָה קוֹדֶמֶת לְמִצּוֹת פְּדִיָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁם כא), אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה וְהִפְדָּה. מִצּוֹת יְבוּם קוֹדֶמֶת לְמִצּוֹת חֲלִיצָה, בְּרֵאשׁוֹנָה, שֶׁהִיוּ מִתְּכֹנְנִין לְשֵׁם מִצְוָה. וְעַכְשָׁיו שְׁאִין מִתְּכֹנְנִין לְשֵׁם מִצְוָה, אָמְרוּ מִצּוֹת חֲלִיצָה קוֹדֶמֶת לְמִצּוֹת יְבוּם. מִצּוֹת גְּאֻלָּה בְּאֶדוֹן הוּא קוֹדֵם לְכֹל אָדָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וּיקרא כז), וְאִם לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַר בְּעֶרְכָּךְ:

פרק ב – משנה א

הַלּוֹקֵחַ עֶבֶר פָּרְתוֹ שֶׁל נִכְרִי, וְהַמוֹכֵר לוֹ אֵף עַל פִּי שְׁאִינוּ רִשְׁאֵי, הַמִּשְׁתַּתֵּף לוֹ, וְהַמְּקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְלָה, פֶּטוּר מִן הַבְּכוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ג), בְּיִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים. כֹּהֲנִים וְלוֹיִם חִיבִין. לֹא נִפְטְרוּ מִבְּכוּר בְּהֵמָה טְהוֹרָה, (וְלֹא נִפְטְרוּ) אֶלָּא מִפְּדִיוֹן הַבֵּן וּמִפֶּטֶר חֲמוֹר:

בכורות ב:ב – ב:ה

פרק ב – משנה ב

כָּל הַקֹּדְשִׁים שֶׁקָּדַם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁ, וְנִפְדּוּ, חֵיבִים בַּבְּכוּרָה וּבַמִּתְנֹת,
וְיוֹצְאִין לְחֵלִין לְגֹזֵז וּלְהַעֲבֵד, וּוּלְדוֹן וְחִלְבּוֹן מִתֵּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֲטוֹ
בַּחוּץ פְּטוּר, וְאִין עוֹשִׂים תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוּ יִפְדּוּ, חוּץ מִן הַבְּכוּר וּמִן
הַמַּעֲשֵׂר:

פרק ב – משנה ג

כָּל שֶׁקָּדַם הַקְדֵּשׁן אֶת מוֹמּוֹ, אוֹ מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁוֹ, וְלְאַחַר מִכָּאן נוֹלָד
לָהֶם מוֹם קְבוּעַ (וְנִפְדּוּ), פְּטוּרִין מִן הַבְּכוּרָה וּמִן הַמִּתְנֹת, וְאִין יוֹצְאִין
לְחֵלִין לְגֹזֵז וּלְהַעֲבֵד, וּוּלְדוֹן וְחִלְבּוֹן אֶסוּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֲטוֹ בַּחוּץ
חֵיב, וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוּ יִקְבְּרוּ:

פרק ב – משנה ד

הַמִּקְבֵּל צֵאוֹ בְּרֹזֶל מִן הַנֶּכְרִי, וְלִדּוֹת פְּטוּרִין, וּוּלְדֵי וְלִדּוֹת חֵיבִין. הָעֶמִיד
וְלִדּוֹת תַּחַת אֲמוֹתֵיהֶם, וְלִדֵי וְלִדּוֹת פְּטוּרִין, וּוּלְדֵי וְלִדּוֹת חֵיבִין. רַבּוֹן
שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִפְלוּ עַד עֲשָׂרָה דוֹרוֹת, פְּטוּרִין, שְׂאֲחָרִיתוֹן
לְנֶכְרִי:

פרק ב – משנה ה

רַחֵל שִׁילְדָה כְּמִין עֹז, וְעֹז שִׁילְדָה כְּמִין רַחֵל, פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה. וְאִם יֵשׁ בוֹ
מִקְצַת סִימָנִין, חֵיב:

TIME 4 MISHNA TEXT

בכורות ב:ו – ב:ט

פרק ב – משנה ו

רַחֵל שְׁלֵא בְּכָרָה וַיִּלְדָּה שְׁנֵי זָכָרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵי רֵאשִׁיּוֹן כְּאֶחָד, רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, שְׁנִיָּהּ לַכֹּהֵן. שְׁנֵי זָכָרִים לְהַ: וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִי אֶפְשֶׁר, אֶלֶּא אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לַכֹּהֵן. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, הִכֵּהוּ בּוֹרֵר לוֹ אֶת הַיָּפֶה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִשְׁמֹנִים בִּינִיָּהּ, וְהַשְּׁנִי יֵרְעָה עַד שִׁסְתָּאב. וְחֻיֵב בְּמִתְנֹת. רַבִּי יוֹסִי פּוֹטֵר. מֵת אֶחָד מֵהֶן, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יִחְלֹקוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, הַמוֹצִיא מִחֻבְרוֹ עָלָיו הֵרְאִיָּה. זָכָר וּנְקֵבָה, אִין כָּאן לַכֹּהֵן כְּלוּם:

פרק ב – משנה ז

שְׁתֵּי רַחֲלוֹת שְׁלֵא בְּכָרוּ, וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים, נוֹתֵן שְׁנִיָּהֶם לַכֹּהֵן. זָכָר וּנְקֵבָה, הַזָּכָר לַכֹּהֵן. שְׁנֵי זָכָרִים וּנְקֵבָה, אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לַכֹּהֵן. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, הִכֵּהוּ בּוֹרֵר לוֹ אֶת הַיָּפֶה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִשְׁמֹנִים בִּינִיָּהּ, וְהַשְּׁנִי יֵרְעָה עַד שִׁסְתָּאב. וְחֻיֵב בְּמִתְנֹת. רַבִּי יוֹסִי פּוֹטֵר. מֵת אֶחָד מֵהֶן, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יִחְלֹקוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, הַמוֹצִיא מִחֻבְרוֹ עָלָיו הֵרְאִיָּה. שְׁתֵּי נְקֻבוֹת וְזָכָר, אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וּשְׁתֵּי נְקֻבוֹת, אִין כָּאן לַכֹּהֵן כְּלוּם:

פרק ב – משנה ח

אֶחָת בְּכָרָה וְאֶחָת שְׁלֵא בְּכָרָה וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים, אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לַכֹּהֵן. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, הִכֵּהוּ בּוֹרֵר לוֹ אֶת הַיָּפֶה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִשְׁמֹנִין בִּינִיָּהּ, וְהַשְּׁנִי יֵרְעָה עַד שִׁסְתָּאב. וְחֻיֵב בְּמִתְנֹת. רַבִּי יוֹסִי פּוֹטֵר, שְׁהִיָּה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כֹּל שֶׁחֲלִיפִיו בְּיַד כֹּהֵן, פְּטוּר מִן הַמִּתְנֹת. רַבִּי מֵאִיר מְחִיֵּב. מֵת אֶחָד מֵהֶן, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יִחְלֹקוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, הַמוֹצִיא מִחֻבְרוֹ עָלָיו הֵרְאִיָּה. זָכָר וּנְקֵבָה, אִין כָּאן לַכֹּהֵן כְּלוּם:

פרק ב - משנה ט

יוצא דפן והבא אחריו, רבי טרפון אומר, שניהם ירעו עד שיסתאבו
ויאכלו במומן לבעלים. רבי עקיבא אומר, שניהן אינן בכור, הראשון
משום שאינו פטר רחם, והשני משום שקדמו אחר:

בכורות ג:א – ג:ד

פרק ג – משנה א

הלוקח בהמה מן הנכרי ואין ידוע אם בכרה ואם לא בכרה, רבי ישמעאל אומר, עז בת שנתה ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. רחל בת שתיים ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. פרה וחמור בנות שלש ודאי לכהן, מכאן ואילך ספק. אמר לו רבי עקיבא, אלו בולד בלבד בהמה נפטרת, היה כדבריך, אלא אמרו, סימון הולד בבהמה דקה, טנוף. ובגסה, שליא. ובאשה, שפיר ושליא. זה הכלל, כל שידוע שבכרה, אין כאן לכהן כלום. וכל שלא בכרה, הרי זה לכהן. אם ספק, יאכל במומו לבעלים. רבי אליעזר בן יעקב אומר, בהמה גסה ששפעה חררת דם, הרי זו תקבר, ונפטרה מן הבכורה:

פרק ג – משנה ב

רבי שמעון בן גמליאל אומר, הלוקח בהמה מניקה מן הנכרי, אינו חושש שמא בנה של אחרת היה. נכנס לתוך עדרו וראה את המבכירות מניקות ואת שאינן מבכירות מניקות, אינו חושש שמא בנה של זו בא לו אצל זו, או שמא בנה של זו בא לו אצל זו:

פרק ג – משנה ג

רבי יוסי בן משלם אומר, השוחט את הבכור, עושה מקום בקופיץ מכאן ומכאן ותולש השער, ובלבד שלא יזיזנו ממוקומו. וכן התולש את השער לראות מקום המום:

פרק ג – משנה ד

שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו, עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין, דברי רבי יהודה. אמר רבי יוסי, לא בזה התיר עקביא, אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך מת, בזה עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין. הצמר המדבלל בבכור, את שהוא נראה מן הגזה, מתר. ואת שאינו נראה מן הגזה, אסור:

בכורות ד:א – ד:ד

פרק ד – משנה א

עד כִּמָּה יִשְׂרָאֵל חִיְבִים לְהַטְפִּיל בְּבָכוֹר. בְּבִהְמָה דְקָה, עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם. וּבַגָּסָה, חֲמֹשִׁים יוֹם. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, בְּדָקָה שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים. אָמַר לוֹ הַכֹּהֵן בְּתוֹךְ זְמַן זֶה תִּגְהוּ לִי, הֲרִי זֶה לֹא יִתְּנוּ לוֹ. אִם הָיָה בְּעַל מוֹם, אָמַר לוֹ תֵּן לִי שְׂאוּכְלָנוּ, מִתֵּר. וּבְשַׁעַת הַמְקַדָּשׁ, אִם הָיָה תְּמִים, אָמַר לוֹ תֵּן לִי שְׂאֵקְרִיבָנוּ, מִתֵּר. הַבָּכוֹר נֹאכֵל שָׁנָה בְּשָׁנָה בֵּין תְּמִים בֵּין בְּעַל מוֹם, שְׂנַאֲמֹר (דְּבָרִים טו), לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלָנוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה:

פרק ד – משנה ב

נוֹלַד לוֹ מוֹם בְּתוֹךְ שְׁנָתוֹ, מִתֵּר לְקִימוֹ כֹּל שָׁנִים עָשָׂר חֳדָשׁ. לְאַחַר שְׁנָתוֹ, אִינוֹ רִשְׁאֵי לְקִימוֹ אֲלֵא עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם:

פרק ד – משנה ג

הַשּׁוֹחֵט הַבָּכוֹר וּמִרְאָה אֶת מוֹמוֹ, רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר, הוֹאִיל וְהוּא נִשְׁחַט שְׁלֵא עַל פִּי מִמְּחָה, אֲסוּר:

פרק ד – משנה ד

מִי שְׂאִינוֹ מִמְּחָה וְרָאָה אֶת הַבָּכוֹר וְנִשְׁחַט עַל פִּיו, הֲרִי זֶה יִקָּבֵר, וַיִּשְׁלַם מִבֵּיתוֹ. דֵּן אֶת הַדִּין, זָכָה אֶת הַחֵיב וְחֵיב אֶת הַזָּכָאי, טִמְאָה אֶת הַטְּהוֹר וְטִהַר אֶת הַטְּמֵא, מֵהַ שַׁעֲשֵׂה עֲשׂוּי וַיִּשְׁלַם מִבֵּיתוֹ. וְאִם הָיָה מִמְּחָה לְבֵית דִּין, פְּטוֹר מִלְּשִׁלָּם. מַעֲשֵׂה בְּפָרָה שֶׁנִּטְלָה הָאֵם שְׁלָהּ, וְהֵאֲכִילָהּ רַבִּי טְרַפּוֹן לְכָלִּבִּים, וְבֵא מַעֲשֵׂה לְפָנָי חֲכָמִים וְהַתִּירוּהָ. אָמַר תּוֹדוֹס הַרּוֹפֵא, אִין פְּרָה וְחִזִּירָה יוֹצֵאָה מֵאֲלֶכְסַנְדְּרִיָּא עַד שֶׁהֵם חוֹתְכִין אֶת הָאֵם שְׁלָהּ, בְּשִׁבִיל שְׁלֵא תִלַּד. אָמַר רַבִּי טְרַפּוֹן, הֲלִכָהּ חֲמוֹרְךָ טְרַפּוֹן. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי טְרַפּוֹן, פְּטוֹר אֶתָּה, שְׂאֵתָּה מִמְּחָה לְבֵית דִּין, וְכֹל הַמִּמְּחָה לְבֵית דִּין פְּטוֹר מִלְּשִׁלָּם:

בכורות ד:ה – ד:ח

פרק ד – משנה ה

הנוטל שכרו להיות רואה בכורות, אין שוחטין על פיו, אלא אם כן היה ממחה כאילא ביבנה, שהתירו לו חכמים להיות נוטל ארבעה אסרות בבהמה דקה, וששה בגסה, בין תמים בין בעל מום:

פרק ד – משנה ו

הנוטל שכרו לדון, דינאו בטלים. להעיד, עדותיו בטלין. להזות ולקדש, מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה. אם היה כהן וטמאהו מתרומתו, מאכילו ומשקו וסכו. ואם היה זקן, מרפיבו על החמור. ונותן לו שכרו כפועל:

פרק ד – משנה ז

החשוד על הבכורות, אין לוקחין ממנו בשר צבאים ולא עורות שאינן עבודין. רבי אליעזר אומר, לוקחים ממנו עורות של נקבה, ואין לוקחין ממנו צמר מלבן וצואי, אבל לוקחין ממנו טווי ובגדים:

פרק ד – משנה ח

החשוד על השביעית אין לוקחין ממנו פשתן ואפלו סרק, אבל לוקחין ממנו טווי ואריג:

בכורות ד:ט – ה:ב

פרק ד – משנה ט

הַחֲשׂוּד לְהִיּוֹת מוֹכֵר תְּרוּמָה לְשֵׁם חֲלִין, אִין לוקחין מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ מִיָּם אוּ
מִלַּח, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כֹּל שֵׁישׁ בּוֹ זָקַת תְּרוּמוֹת
וּמַעֲשָׂרוֹת, אִין לוקחין מִמֶּנּוּ:

פרק ד – משנה י

הַחֲשׂוּד עַל הַשְּׁבִיעִית, אִינוּ חֲשׂוּד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת. הַחֲשׂוּד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת,
אִינוּ חֲשׂוּד עַל הַשְּׁבִיעִית. הַחֲשׂוּד עַל זֶה וְעַל זֶה, חֲשׂוּד עַל הַטְּהָרוֹת. וַיֵּשׁ
שֶׁהוּא חֲשׂוּד עַל הַטְּהָרוֹת, וְאִינוּ חֲשׂוּד לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה.
זֶה הַכֹּל, כָּל הַחֲשׂוּד עַל הַדָּבָר, לֹא דָנוּ וְלֹא מְעִידוּ:

פרק ה – משנה א

כָּל פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין (הַנֶּאֱתָן לְהַקְדֵּשׁ), נִמְכָּרִין בְּאַטְלִיז (וְנִשְׁחָטִין בְּאַטְלִיז)
וְנִשְׁקָלִין בְּלִטְרָא, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר, שֶׁהֵנִיתָן לְבַעָלִים. פְּסוּלֵי
הַמִּקְדָּשִׁין הֵנִיתָן לְהַקְדֵּשׁ. וְשׂוֹקְלִין מִנֶּה כִּנְגַד מִנֶּה בְּבָכוֹר:

פרק ה – משנה ב

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, לֹא יִמָּנֶה יִשְׂרָאֵל עִם הַכֹּהֵן עַל הַבְּכוֹר. בֵּית הַלֵּל
מִתִּירִין, וְאֶפְלוּ נִכְרִי. בְּכוֹר שְׂאֵחָזוּ דָם, אֶפְלוּ הוּא מֵת, אִין מְקִיזִין לוֹ דָם,
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יִקִּיז, וּבִלְבַד שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בּוֹ מוּם. וְאִם
עָשָׂה בּוֹ מוּם, הֵרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עָלָיו. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר יִקִּיז, אִף עַל פִּי
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בּוֹ מוּם:

בכורות ה:ג – ה:ו

פרק ה – משנה ג

הצורם באֵזון הבְּכוֹר, הֵרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עוֹלָמִית, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כְּשִׁילֵד לוֹ מוֹם אַחַר, יִשְׁחַט עָלָיו.
מַעֲשֵׂה בְזֵכֶר שֶׁל רְחֵלִים זָקֵן וְשָׁעָרוֹ מְדַלְדֵל, רָאָהוּ קִסְדוֹר אֶחָד,
אָמַר, מָה טִיבוֹ שֶׁל זֶה. אָמְרוּ לוֹ, בְּכוֹר הוּא וְאֵינוֹ נִשְׁחַט אֲלֵא אִם כֵּן הִיא
בוֹ מוֹם. נָטַל פְּגִיזוֹן וְצָרַם בְּאֶזְנוֹ, וּבֹא מַעֲשֵׂה לְפָנֵי חֻכְמִים וְהִתִּירוּהוּ.
רָאָה שֶׁהִתִּירוּ, וְהִלֵּךְ וְצָרַם בְּאֶזְנֵי בְּכוֹרוֹת אַחֲרֵים, וְאָסְרוּ. פַּעַם אַחַת הָיוּ
תִּינוּקוֹת מִשְׁחַקִּין בְּשָׂדֵה וְקִשְׂרוּ זַנְבוֹת טְלָאִים זֶה לָזֶה, וְנִפְסְקָה
זַנְבוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם וְהָרִי הוּא בְּכוֹר, וּבֹא מַעֲשֵׂה לְפָנֵי חֻכְמִים וְהִתִּירוּהוּ.
רָאוּ שֶׁהִתִּירוּ, וְהִלְכוּ וְקִשְׂרוּ זַנְבוֹת בְּכוֹרוֹת אַחֲרֵים, וְאָסְרוּ.
זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל שֶׁהוּא לְדַעְתּוֹ, אָסוּר. וְשֶׁלֹא לְדַעְתּוֹ, מִתֵּר:

פרק ה – משנה ד

הִיא בְּכוֹר רוֹדְפוֹ, וּבִעֵטוֹ וְעָשָׂה בוֹ מוֹם, הֵרִי זֶה יִשְׁחוֹט עָלָיו.
כָּל הַמוּמִין הָרְאוּיִן לְבוֹא בְיַד אָדָם, רוֹעִים יִשְׂרָאֵל נְאֻמָּנִים, וְרוֹעִים
כְּהֻנִּים אֵינָן נְאֻמָּנִים. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, נְאֻמָּן הוּא עַל שֶׁל
חִבְרוֹ וְאֵינוֹ נְאֻמָּן עַל שֶׁל עַצְמוֹ. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַחֲשׂוֹד עַל דְּבַר, לֹא
דָּנוּ וְלֹא מַעִידוּ:

פרק ה – משנה ה

נְאֻמָּן הַכֶּהֵן לוֹמֵר הָרְאִיתִי בְּכוֹר זֶה וּבִעַל מוֹם הוּא. הַכֵּל נְאֻמָּנִים עַל מוּמֵי
הַמַּעֲשֵׂר. בְּכוֹר שֶׁנִּסְמֵית עֵינָיו, שֶׁנִּקְטְעָה יָדוֹ, שֶׁנִּשְׁבְּרָה רִגְלוֹ, הֵרִי זֶה
יִשְׁחַט עַל פִּי שְׁלֹשָׁה בְּנֵי הַכֹּהֲנֵת, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ יֵשׁ שֵׁם עֲשָׂרִים
וְשִׁלְשָׁה, לֹא יִשְׁחַט אֲלֵא עַל פִּי מִמּוֹחָה:

פרק ה - משנה ו

השוחט את הבכור (ומכרו) ונודע שלא הראהו, מה שאכלו אכלו והוא יחזיר להם את הדמים. ומה שלא אכלו, הבשר יקבר והוא יחזיר להם את הדמים. וכן השוחט את הפרה ומכרה ונודע שהיא טרפה, מה שאכלו אכלו ויחזיר להם את הדמים. ומה שלא אכלו, הן יחזירו לו את הבשר והוא יחזיר להם את הדמים. מכרוהו לנכרים או הטילוהו לכלבים, ישלמו לו דמי הטרפה:

בכורות ו:א – ו:ד

פרק 1 – משנה א

על אלו מומין שוּחטין את הבכור, נפגמה אֶזְנוֹ מִן הַסְּחוּס, אֲבָל לֹא מִן הָעוֹר, נִסְדָּקָה אֶף עַל פִּי שְׁלֹא חִסְרָה, נִקְבָּה מְלֵא כְרָשִׁינָה, אוֹ שִׁיבְשָׁה. אִיזוֹ הִיא יִבְשָׁה, כֹּל שֶׁתִּנְקַב וְאִינָה מוֹצִיָּאָה טַפַּת דָּם. רַבִּי יוֹסִי בֶן מִשְׁלָם אוֹמֵר, יִבְשָׁה, שֶׁתִּהְיֶה נִפְרָקֶת:

פרק 1 – משנה ב

רִיס שֶׁל עֵין שֶׁנִּקְב, שֶׁנִּפְגַּם, שֶׁנִּסְדָּק, הֵרִי בְעֵינָיו דֶּק, תִּבְלוּל, חִלְזוֹן נָחַשׁ, וְעֵנָב. וְאִיזְהוֹ תִבְלוּל, לָבֵן הַפּוֹסֵק בְּסִירָא וְנִכְנָס בְּשַׁחֲוֹר. בְּשַׁחֲוֹר וְנִכְנָס בְּלָבֵן, אִינֹו מוֹם, שְׂאִין מוֹמִים בְּלָבֵן:

פרק 1 – משנה ג

חֲוֹרֹד וְהַמִּים הַקְּבוּעִים. אִיזְהוֹ חֲוֹרֹד הַקְּבוּעַ, כֹּל שֶׁשָּׁהָה שְׂמוֹנִים יוֹם. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנִטִּיגְנוֹס אוֹמֵר, בּוֹדֵקִין אוֹתוֹ שְׁלֹשָׁה פְעָמִים בְּתוֹךְ שְׂמוֹנִים יוֹם. וְאֵלּוּ הֵם מֵיִם הַקְּבוּעִים, אֲכָל לֶחַח וְיִבֵּשׁ שֶׁל גְּשָׁמִים, לֶחַח וְיִבֵּשׁ שֶׁל שְׁלָחִים. אֲכָל הַיִּבֵּשׁ וְאַחַר כֵּךְ אֲכָל הַלֶּחַח, אִינֹו מוֹם, עַד שִׂיאֲכָל הַיִּבֵּשׁ אַחַר הַלֶּחַח:

פרק 1 – משנה ד

חֲטָמוֹ שֶׁנִּקְב, שֶׁנִּפְגַּם, שֶׁנִּסְדָּק, שֶׁפָּתוֹ שֶׁנִּקְבָּה, שֶׁנִּפְגְּמָה, שֶׁנִּסְדָּקָה, חֲטָיו הַחִיצוֹנוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ אוֹ שֶׁנִּגְמְמוּ, וְהַפְּנִימִיּוֹת שֶׁנִּעְקְרוּ. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנִטִּיגְנוֹס אוֹמֵר, אִין בּוֹדֵקִין מִן הַמִּתְאִימוֹת וְלִפְנֵים, אֶף לֹא אֶת הַמִּתְאִימוֹת:

בכורות ו:ה – ו:ח

פרק ו – משנה ה

נִפְגָּם הַזּוֹבֵן, או עֲרִיָּה שֶׁל נִקְבָּה בַּמִּקְדָּשִׁים, נִפְגָּם הַזּוֹנֵב מִן הָעֶצֶם, אֲבָל
לֹא מִן הַפֶּרֶק, או שֶׁהָיָה רֹאשׁ הַזּוֹנֵב מִפְּצִיל עֶצֶם, או שֵׁישׁ (בְּשֵׁר) בֵּין
חֲלִיא לְחֲלִיא מְלֵא אֶצְבַּע:

פרק ו – משנה ו

אֵין לוֹ בִּיצִים, (או) אֵין לוֹ אֶלֶּא בִּיצָה אֶחָת. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, אִם יֵשׁ
לוֹ שְׁנַי כִּיסִין, יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי בִיצִים. אֵין לוֹ אֶלֶּא כִּיס אֶחָד, אֵין לוֹ אֶלֶּא
בִּיצָה אֶחָת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, מוֹשִׁיבֵו עַל עֲכוּזוֹ וּמִמַּעַד, אִם יֵשׁ שָׁם
בִּיצָה, סוֹפָה לְצֵאתָ. מַעֲשֶׂה שְׁמַעַד וְלֹא יֵצֵאתָ, וְנִשְׁחַט וְנִמְצָאתָ דְּבוֹקָה
בְּכֶסֶלִים, וְהִתִּיר רַבִּי עֲקִיבָא וְאָסֵר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי:

פרק ו – משנה ז

בְּעַל חֲמֹשׁ רַגְלִים, או שְׂאִין לוֹ אֶלֶּא שֶׁלֶשׁ, וְשֶׁרְגְלָיו קְלוּטוֹת כְּשֶׁל חֲמֹר,
וְהַשְּׁחוּל, וְהַכֶּסוּל. אֵיזְהוּ שְׁחוּל, שֶׁנִּשְׁמַטָּה יָרְכוּ. וְכֶסוּל, שֶׁאֶחָת מִיָּרְכוֹתָיו
גְּבוּהָה:

פרק ו – משנה ח

נִשְׁבַּר עֶצֶם יָדוֹ, וְעֶצֶם רַגְלוֹ, אִף עַל פִּי שְׂאִינוֹ נִכְרָ. מוּמִין אֵלוֹ מִנְּהָ אֵילָא
בִּיבְנָה, וְהוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים. וְעוֹד שְׁלֵשָׁה הוֹסִיף. אָמְרוּ לוֹ, לֹא שְׁמַעְנוּ אֶת
אֵלוֹ. אֵת שְׁגִלְגַל עֵינֵו עָגוּל כְּשֶׁל אָדָם, וּפִיו דּוֹמָה לְשֶׁל חֲזִיר, וְשֶׁנִּטַּל רַב
הַמְדַּבֵּר שֶׁל לְשׁוֹנוֹ. וּבֵית דִּין שֶׁל אַחֲרֵיהֶן אָמְרוּ, הֲרִי אֵלוֹ מוּמִין:

בכורות ו:ט – ו:יב

פרק ו – משנה ט

מעשה שהלחי התחתון עודף על העליון, ושלח רבן שמעון בן גמליאל לחכמים ואמרו, הרי זה מום. און הגדי שהיתה כפולה, אמרו חכמים, בזמן שהיא עצם אחד, מום. ואם אינה עצם אחד, אינה מום. רבי חנניא בן גמליאל אומר, זנב הגדי שהיא דומה לשל חזיר, ושאין בה שלש חליות, הרי זה מום:

פרק ו – משנה י

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, את שיבלת בעינו, ושנפגם עצם ידו, ועצם רגלו, ושנפסק עצמו שבפיו. עינו אחת גדולה ואחת קטנה, אזנו אחת גדולה ואחת קטנה, במקראה אבל לא במדה. רבי יהודה אומר, אחת מביציו גדולה בשתיים בחברתה, ולא הודו לו חכמים:

פרק ו – משנה יא

זנב העגל שאינה מגעת לערקוב, אמרו חכמים, כל מרבית העגלים בן כל זמן שהן מגדילין הם נמתחות. לאיזה ערקוב אמרו, רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, לערקוב שבאמצע הירך. על אלו מומין שוחטין את הבכור, ופסולי המקדשין נפדין עליהן:

פרק ו – משנה יב

אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורוד והמים שאינם קבועין, וחטיו הפנימיות שנפגמו, (אבל לא) שנעקרו, ובעל גרב, ובעל יבלת, ובעל חזזית, וזקן, וחולה, ומזהם, ושנעבדה בו עברה, ושהמית את האדם (על פי עד אחד או על פי הבעלים), וטמטום, ואנדרוגינוס, לא במקדש ולא במדינה. רבי ישמעאל אומר, אין מום גדול מזה. וחכמים אומרים, אינו בכור, אלא נגזז ונעבד:

בכורות ז:א – ז:ד

פרק ז – משנה א

מומין אלו, בין קבועין בין עוברין, פוסלין באדם. יותר עליהן באדם, הפילון, והלפתו, המקבן, ושראשו שקוע, ושקיפס. ובעלי החטוטר, רבי יהודה מכשיר, וחכמים פוסלין:

פרק ז – משנה ב

הקרח, פסול. איזהו קרח, כל שאין לו שטה של שער מקפת מאזן לאזן. ואם יש לו, הרי זה כשר. אין לו גבינים, אין לו אלא גבין אחד, הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר, כל שגביניו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כל שיש לו שני גבים ושתי שדראות:

פרק ז – משנה ג

החרום, פסול. איזהו חרום, הכוחל שתי עיניו כאחת. שתי עיניו למעלה, ושתי עיניו למטה, עינו אחת למעלה, ועינו אחת למטה, רואה את החדר ואת העליה כאחת, סכי שמש, זוגדוס, והצירן. ושנשרו ריסי עיניו, פסול, מפני מראית העין:

פרק ז – משנה ד

עיניו גדולות כשל עגל, או קטנות כשל און, גופו גדול מאבריו או קטן מאבריו, חטמו גדול מאבריו או קטן מאבריו, הצמם, והצמע. איזה הוא צמע, שאזניו קטנות. והצמם, שאזניו דומות לספוג:

בכורות ז:ה – ח:א

פרק ז – משנה ה

שִׁפְתוֹ הָעֲלִיּוֹנָה עוֹדֶפֶת עַל הַתַּחְתּוֹנָה, וְהַתַּחְתּוֹנָה עוֹדֶפֶת עַל הָעֲלִיּוֹנָה, הָרִי זֶה מוּם. וְשִׁנְטָלוֹ שְׁנַיִם, פְּסוּל, מִפְּנֵי מְרֵאִית הָעַיִן. דְּדִיּוֹ שׁוֹכְבִים כְּשֶׁל אִשָּׁה, כְּרִסוֹ צָבָה, טְבוּרוֹ יוֹצֵא, נִכְפָּה אֶפְלוֹ אַחַת לְיָמִים, רוּחַ קְצָרִית בָּאָה עָלָיו, הַמֵּאֲשָׁכֵן, וּבַעַל גֶּבֶר. אֵין לוֹ בִּיצִים, אוֹ אֵין לוֹ אֶלֶּא בִּיצָה אַחַת, זֶהוּ מְרוּחַ אֲשֶׁךְ הָאָמוֹר בְּתוֹרָה. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, כֹּל שֶׁנִּמְרָחוּ אֲשָׁכִיו. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, כֹּל שֶׁרוּחַ בְּאֲשָׁכִיו. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנוֹס אוֹמֵר, כֹּל שֶׁמְרָאִיו חֲשׂוֹכִין:

פרק ז – משנה ו

הַמְּקִישׁ בְּקִרְסָלָיו, וּבְאֲרֻכּוֹבוֹתָיו, וּבַעַל פִּיקָה, וְהָעֵקֶל. אֵיזָהוּ עֵקֶל, כֹּל שֶׁמְקִיף פְּרִסוֹתָיו וְאֵין אֲרֻכּוֹבוֹתָיו נוֹשְׁקוֹת זוֹ לְזוֹ. פִּיקָה יוֹצֵאָה מִגּוֹדְלוֹ, עֵקֶבוֹ יוֹצֵא לְאַחֲרָיו, פְּרִסָתוֹ רְחֵבָה כְּשֶׁל אֹזוּ. אֶצְבְּעוֹתָיו מִרְכָּבוֹת זוֹ עַל זוֹ, אוֹ קְלוּטוֹת (לְמַעַלָּה) עַד הַפָּרֶק, כָּשֶׁר. לְמַטָּה מִן הַפָּרֶק וְחַתְּכָה, כָּשֶׁר. הֵיטָהּ בּוֹ יִתְרֵת וְחַתְּכָה, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵצִים, פְּסוּל. וְאִם לֹא, כָּשֶׁר. יִתֵּר בִּידָיו וּבִרְגָלָיו שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע, רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר, וְחַכְמַיִם פּוֹסְלִים. הַשּׁוֹלֵט בְּשֵׁתֵי יָדָיו, רַבִּי פּוֹסֵל, וְחַכְמַיִם מְכַשֵּׁרִים. הַכּוֹשֵׁי, וְהַגִּיחֹר, וְהַלְבָּקוֹ, וְהַקֶּפֶחַ, וְהַנֶּנֶס, וְהַחֲרֹשׁ, וְהַשּׁוֹטָה, וְהַשְּׂכּוֹר, וּבַעֲלֵי נִגְעִים טְהוֹרִין, פְּסוּלִין בְּאָדָם, וּכְשָׂרִין בְּבַהֲמָה. רַבִּין שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שׁוֹטָה בְּבַהֲמָה אֵינָה מִן הַמְּבַחֵר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִף בַּעֲלֵי דְלְדוּלִין, פְּסוּלִין בְּאָדָם, וּכְשָׂרִין בְּבַהֲמָה:

פרק ז – משנה ז

אֵלוֹ כְּשָׂרִין בְּאָדָם, וּפְסוּלִין בְּבַהֲמָה, אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ, וְטִרְפָּה, וְיוֹצֵא דָפֶן, (וְשִׁנְעֵבְדָה בָּהּ עֵבְרָה, וְשִׁהֲמִית אֵת הָאָדָם). הַנוֹשֵׂא נָשִׁים בַּעֲבָרָה, פְּסוּל, עַד שִׁידֵיר הִנְיָה. הַמְּטַמֵּא לְמֵתִים, פְּסוּל, עַד שִׁיקָבֵל עָלָיו שְׁלֵא יֵהָא מְטַמֵּא לְמֵתִים:

יש בכור לנחלה ואינו בכור לכהן, בכור לכהן ואינו בכור לנחלה, בכור לנחלה ולכהן, יש שאינו בכור לא לנחלה ולא לכהן. איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לכהן, הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חי, ובן תשעה שיצא ראשו מת, והמפלת כמין בהמה חיה ועוף, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, עד שיהא בו מצורת האדם. המפלת סנדל, או שליא, ושפיר מרקם, והיוצא מחתך, הבא אחריהן, בכור לנחלה ואינו בכור לכהן. מי שלא היו לו בנים ונשא אשה שכבר ילדה, עודה שפחה ונשתחררה, עודה נכרית ונתגיירה, משבאת לישראל ילדה, בכור לנחלה ואינו בכור לכהן. רבי יוסי הגלילי אומר, בכור לנחלה ולכהן, שנאמר (שמות יג), פטר כל רחם בבני ישראל, עד שיפטרו רחם מישראל. מי שהיו לו בנים ונשא אשה שלא ילדה, נתגיירה מעברת, נשתחררה מעברת, ילדה היא וכהנת, היא ולויה, היא ואשה שכבר ילדה, וכן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה, ואין ידוע אם בן תשעה לראשון, או בן שבעה לאחרון, בכור לכהן ואינו בכור לנחלה. איזהו בכור לנחלה ולכהן, המפלת שפיר מלא דם, מלא מים, מלא גנינים, המפלת כמין דגים וחגבים שקצים ורמשים, המפלת יום ארבעים, הבא אחריהן, בכור לנחלה ולכהן:

בכורות ח:ב – ח:ה

פרק ח – משנה ב

יוצא דפן והבא אחריו, שניהם אינן בכור לא לנחלה ולא לפהו.
רבי שמעון אומר, הראשון לנחלה, והשני לחמש סלעים:

פרק ח – משנה ג

מי שלא בכרה אשתו וילדה שני זכרים, נותן חמש סלעים לפהו.
מת אחד מהן בתוך שלשים יום, האב פטור. מת האב והבנים קימים,
רבי מאיר אומר, אם נתנו עד שלא חלקו, נתנו. ואם לאו, פטורין.
רבי יהודה אומר נתחייבו נכסים. זכר ונקבה, אין פאן לפהו כלום:

פרק ח – משנה ד

שתי נשים שלא בכרו וילדו שני זכרים, נותן עשר סלעים לפהו. מת
אחד מהן בתוך שלשים יום, אם לכהן אחד נתן, יחזיר לו חמש סלעים.
אם לשני כהנים נתן, אינו יכול להוציא מידם. זכר ונקבה או שני זכרים
ונקבה, נותן חמש סלעים לפהו. שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי
נקבות, אין פאן לפהו כלום. אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני
זכרים. נותן חמש סלעים לפהו. מת אחד מהן בתוך שלשים יום, האב
פטור. מת האב והבנים קימין, רבי מאיר אומר, אם נתנו עד שלא חלקו,
נתנו. ואם לאו, פטורין. רבי יהודה אומר, נתחייבו נכסים. זכר ונקבה, אין
פאן לפהו כלום:

פרק ח – משנה ה

שתי נשים של שני אנשים שלא בכרו וילדו שני זכרים, זה נותן חמש
סלעים לפהו, וזה נותן חמש סלעים לפהו. מת אחד מהן בתוך שלשים
יום, אם לכהן אחד נתנו, יחזיר להן חמש סלעים. אם לשני כהנים נתנו,
אינן יכולין להוציא מידם. זכר ונקבה, האבות פטורין, והבן חייב לפדות
את עצמו. שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות, אין פאן לפהו
כלום.

בכורות ח:ו – ח:ט

פרק ח – משנה ו

אחת בכרה ואחת שלא בכרה של שני אנשים, וילדו שני זכרים, זה שלא בכרה אשתו, נותן חמש סלעים לכהן. זכר ונקבה, אין פאן לכהן כלום. מת הבן בתוך שלשים יום, אף על פי שנתן לכהן, יחזיר (לו חמש סלעים). לאחר שלשים יום, אף על פי שלא נתן, יתן. מת ביום שלשים, כיום שלפניו. רבי עקיבא אומר, אם נתן, לא יטול. ואם לא נתן, לא יתן. מת האב בתוך שלשים יום, בחזקת שלא נפדה, עד שיביא ראיה שנפדה. לאחר שלשים יום, בחזקת שנפדה, עד (שיביא ראיה) שלא נפדה. הוא לפדות ובנו לפדות, הוא קודם את בנו. רבי יהודה אומר, בנו קודמו, שמצותו על אביו, ומצות בנו עליו:

פרק ח – משנה ז

חמש סלעים של בן, במנה צורי. שלשים של עבד, וחמשים של אונס ושל מפתה, ומאה של מוציא שם רע, כלם בשקל הקדש, במנה צורי. וכלו נפדיו בכסף, ובשוה כסף, חוץ מן השקלים:

פרק ח – משנה ח

אין פודין לא בעבדים, ולא בשטרות, ולא בקרקעות, ולא בהקדשות. כתב לכהן שהוא חייב לו חמש סלעים, חייב לתן לו ובנו אינו פדוי, לפיכך אם רצה הכהן לתן לו מתנה, רשאי. המפריש פדיון בנו ואבד, חייב באחריותו, שנאמר (במדבר יח), יהיה לך ופדה תפדה:

פרק ח – משנה ט

הבכור נוטל פי שנים בנכסי האב, ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם. ואינו נוטל פי שנים בשבח, ולא בראוי כבמחזק. ולא האשה בכתבתה, ולא הבנות במזונותיהן, ולא היבם. וכלו אין נוטלין בשבח, ולא בראוי כבמחזק:

בכורות ח"י – ט:ג

פרק ח – משנה י

אלו שאינן חוזרין ביובל, הבכורה, והיורש את אשתו, והמיבם את אשת אחיו, והמתנה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מתנה פמכר. רבי אליעזר אומר, כלן חוזרין ביובל. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, היורש את אשתו, יחזיר לבני משפחה וינפה להם מן הדמים:

פרק ט – משנה א

מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחליו אבל לא במקדשיו. ונוהג בבקר ובצאן, ואינן מתעשרים מזה על זה. בכבשים ובעזים, ומתעשרין מזה על זה. בחדש, ובישון, ואינן מתעשרין מזה על זה. שהיה בדין, מה אם החדש והישון שאינן כלאים זה בזה, אין מתעשרין מזה על זה. הכבשים והעזים שהם כלאים זה בזה, אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה, תלמוד לומר (ויקרא כז), וצאן, משמע כל צאן, אחד:

פרק ט – משנה ב

מעשר בהמה מצטרף כמלא רגל בהמה רועה. וכמה היא רגל בהמה רועה, ששה עשר מיל. היה בין אלו לאלו שלשים ושנים מיל, אינן מצטרפין. היה לו באמצע, מביא ומעשרן באמצע. רבי מאיר אומר, הירדן מפסיק למעשר בהמה:

פרק ט – משנה ג

הלקוח או שנתן לו מתנה, פטור ממעשר בהמה. האחים השתפין שחזיבין בקלבון, פטורין ממעשר בהמה. ושחזיבין במעשר בהמה, פטורין מן הקלבון. קנו מתפוסת הבית, חזיבין. ואם לאו, פטורין. חלקו וחזרו ונשתתפו, חזיבין בקלבון ופטורין ממעשר בהמה:

בכורות ט:ד – ט:ז

פרק ט – משנה ד

הכל נכנס לדיר להתעשר, חוץ מן הכלאים, והטרפה, ויוצא דפן, ומחסר זמן, ויתום. איזהו יתום, כל שמתה אמו או שנשחטה. רבי יהושע אומר, אפלו נשחטה אמו והשלח קים, אין זה יתום:

פרק ט – משנה ה

שלש גרנות למעשר בהמה, בפרוס הפסח, בפרוס העצרת, בפרוס החג, דברי רבי עקיבא. בן עזאי אומר, בעשרים ותשעה באדר, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באב. רבי אליעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בניסן, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באלול. ולמה אמרו בעשרים ותשעה באלול ולא אמרו באחד בתשרי, מפני שהוא יום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב, לפיכך הקדימוהו בעשרים ותשעה באלול. רבי מאיר אומר, באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה. בן עזאי אומר, האלולין מתעשרין בפני עצמן:

פרק ט – משנה ו

כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול, הרי אלו מצטרפין. חמשה לפני ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה, אינן מצטרפין. חמשה לפני הגרן וחמשה לאחר הגרן, הרי אלו מצטרפין. אם כן למה נאמר שלש גרנות למעשר בהמה, שעד שלא הגיע הגרן, מתר למכור ולשחוט. הגיע הגרן, לא ישחוט. ואם שחט, פטור:

פרק ט – משנה ז

ביצד מעשרו, כונסו לדיר ועושה להו פתח קטן כדי שלא יהיו שנים יכולין לצאת כאחת, ומונה בשבת, אחד, שנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה, שבעה, שמונה, תשעה, והיוצא עשירי סוקרו בסקרא ואומר הרי זה מעשר. לא סקרו בסקרא ולא מנאם בשבת, או שמנאם רבוצים, או עומדים, הרי אלו מעשרים, היתה לו מאה ונטל עשרה, עשרה ונטל אחד,

אין זה מעשר. רבי יוסי ברבי יהודה אומר, הרי זה מעשר, קפץ (אחד)
מן המנוזין לתוכו, הרי אלו פטורין. מן המעשרים לתוכו, בלו ירעו עד
שיסתאבו, ויאכלו במומן לבעלים:

בכורות ט:ח – ערכין א:ג

פרק ט – משנה ח

יָצְאוּ שְׁנַיִם כְּאֶחָד, מוֹנֶה אוֹתָן שְׁנַיִם שְׁנַיִם. מִנָּאן אֶחָד, תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי
מִקְלָקְלִין. יָצְאוּ תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי כְּאֶחָד, תְּשִׁיעֵי וְעִשְׂרֵי מִקְלָקְלִין.
קָרָא לְתִשְׁעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי תְּשִׁיעֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי, שְׁלֹשֶׁת
מִקְדָּשִׁין. הַתְּשִׁיעֵי נֶאֱכָל בְּמוֹמוֹ, וְהָעִשְׂרֵי מְעֻשָׂר, וְאֶחָד עֶשֶׂר קָרַב
שְׁלָמִים וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה
עוֹשֶׂה תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר, אֵלּוּ הֵיךָ תְּמוּרָה, לֹא הֵיךָ קָרַב.
קָרָא לְתִשְׁעֵי עִשְׂרֵי וְלְעִשְׂרֵי עִשְׂרֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עִשְׂרֵי, אֵין אֶחָד
עֶשֶׂר מִקְדָּשׁ. זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל שֶׁלֹּא נִעְקַר שֵׁם עִשְׂרֵי מִמֶּנּוּ, אֵין אֶחָד עֶשֶׂר
מִקְדָּשׁ:

הדרן עלך מסכת בכורות! מול טוב!

מסכת ערכין

פרק א – משנה א

הַכֹּל מֵעֲרִיכִין וְנִעְרִיכִין, נוֹדְרִים וְנִדְרִים, כֹּהֲנִים וְלוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים, נָשִׁים
וְעִבָדִים. טְמֵטוֹם וְאַנְדְרוֹגִינוֹס, נוֹדְרִים וְנִדְרִים וּמֵעֲרִיכִין, אֲבָל לֹא נִעְרִיכִין,
שְׂאִינוּ נִעְרָד אֶלָּא זָכָר וְדָאִי וְנִקְבָּה וְדָאִית. חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן, נִדְרִין
וְנִעְרִיכִין, אֲבָל לֹא נוֹדְרִין וְלֹא מֵעֲרִיכִין, מִפְּנֵי שְׂאִין בָּהֶם דַּעַת. פְּחוּת מִבֶּן
חֲדָשׁ, נִדָּר אֲבָל לֹא נִעְרָד:

פרק א – משנה ב

הַנְּכָרִי, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר נִעְרָד אֲבָל לֹא מֵעֲרִיד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מֵעֲרִיד אֲבָל לֹא נִעְרָד. זֶה וְזֶה מוֹדִים, שְׁנוֹדְרִין וְנִדְרִין:

פרק א – משנה ג

הַגּוֹסֵס, וְהַיּוֹצֵא לְהַרְגַּ, לֹא נִדָּר וְלֹא נִעְרָד. רַבִּי חֲנִינָא בֶן עֲקִיבָא אוֹמֵר,
נִעְרָד, מִפְּנֵי שְׂדֵמִיו קְצוּבִין, אֲבָל אֵינוֹ נִדָּר, מִפְּנֵי שְׂאִין דְּמִיו קְצוּבִין.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, נוֹדָר וּמֵעֲרִיד וּמִקְדִּישׁ. וְאִם הִזִּיק, חָיִב בְּתִשְׁלוּמִין:

